

Ζυγομαλά, και ὑπερμαχοῦντος τῶν φιλελευθέρων φρονημάτων τῆς οἰκογενείας τῶν Κοσσονάκων.

Κουτρούλης

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ὅριστε !

Δὲν σᾶς ἐλέγομεν ὅτι ἐὰν ἡ κυβέρνησις ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν βασιλέα ἢ τὴν βασίλισσαν νὰ μεταβῇ αὐτὸς ἡ αὐτὴ εἰς Μόσχαν, ἢ κατέχεται ὑπὸ ἀνανδρίας Βυζαντινοῦ Παρακοιμωμένου, μηδεμίαν τολμῶντος νὰ κάμῃ παρατήρησιν εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ ἡγεμόνος, ἢ κακὰ βουλευέται κατὰ τοῦ βασιλέως καὶ τῶν μελῶν τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας ;

Ἰδοὺ ὅτι οἱ λόγοι μας ἐπιβεβαιοῦνται καὶ ἀλλαχόθεν.

Ὁ ἐκ Πετροπόλεως ἀνταποκριτὴς τοῦ Φιγαρῶ γράφει τὰ ἑξῆς :

« Αἱ διὰ τὴν Στέψιν προπαρασκευαί ἐξακολουθοῦσι μετὰ θέρμης εἰς τὴν δευτέραν ἡμῶν πρωτεύουσιν. Μεγάλῃ προμηνύεται συρροὴ ρώσων τε καὶ ξένων. Οἱ φρονιμώτεροι ἀπὸ τούδε ἐφρόντισαν διὰ κατοικίαν.

» Ἐντοσοῦτω, δὲν πρέπει ν' ἀποκρύψωμεν ὅτι ἐν ᾧ αἱ προπαρασκευαί αὗται τελοῦνται ἐν στάθερά μεσημβρίᾳ, ἄλλου εἵδους προπαρασκευαί γίνονται ὑπὸ σκιάν. Οἱ ἐπαναστάται μηδενισταὶ οἵτινες ἐπὶ τινα καιρὸν εἶχον πάθει ἐκλειψῆν, ἀναφαίνονται πάλιν, ὀλιγάρημοι μὲν, ἀλλ' ἀπειλητικοί. Ἀληθεύει ἐκεῖνο ὅπερ καὶ ὁ Φιγαρῶ ἐβεβαίωσεν ὅτι νεανίας τις αὐτοχειριάσθη ἀνοίζας

τὰς φλέβας τοῦ ἐν λουτρῷ, ὅπως μὴ ἐκπληρώσῃ ἀποστολὴν ἀνατρεῖσιν αὐτῷ διὰ κλήρου. Πολλαὶ συλλήψεις ἐλάβον χώραν, συνεπεία τῆς αὐτοχειρίας αὐτῆς, καὶ μεταξύ τῶν συλληφθέντων εὐρίσκεται καὶ ὁ περίφημος Κομποζέφ ὅστις κατὰ τὴν ἐναντίον τοῦ πρώην αὐτοκράτορος ἀπόπειραν, εἶχε κατασκευάσει ὑπόνομον ὑπὸ τὴν ὁδὸν, ὑφ' ἣν ὑπετίθετο ὅτι θὰ διήρχετο ὁ Αὐτοκράτωρ ».

Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι οἱ δημοκρατικοὶ ἡμεῖς φροντίζομεν πλειότερον περὶ τῆς ζωῆς τοῦ Βασιλέως ἢ οἱ ψευδοτίςπταιει ἀγύρται, οἵτινες δὲν τολμῶσι οὔτε ὕλκως οὔτε ἠθικῶς νὰ καλύψουν τὸν ἡγεμόνα των !

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ καθ' ἣν ἐν τῇ Βουλῇ ὁ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης εἰς τὰ Καπνοπωλικὰ ὑπερησπίζετο τὸν Διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας, ἐν τῷ πλημμελειοδικεῖῳ εἰς τὰ Ζούρκεια κατηγορεῖ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας, ὡς μὴ ἐκπληροῦντος τὸ καθήκον του. Πῶς συμβιβάζονται αὐτὰ τὰ πράγματα, μόνον Ἕλληνες ὑπουργοὶ δύνανται νὰ γνωρίζωσι· ἀλλὰ δριμύτερος ὁ κ. Ράλλης ἐξεταζόμενος ὡς μάρτυς ἐπετέθη κατὰ τοῦ κ. Δουκᾶκη, τοῦ πρώην Εἰσαγγελέως. Αὐτὸν δὲ τὸν ἴδιον Εἰσαγγελέα ὁ κ. ὑπουργὸς προσεβίβασεν εἰς Πρόεδρον Πρωτοδικῶν. Καὶ αὐτὰ πῶς συμβιβάζονται, ἐπίσης μόνον Ἕλληνες ὑπουργοὶ δύνανται νὰ γνωρίζωσι.

Ἐκ τῆς καταθέσεως τοῦ κ. Ράλλη ἀπεκαλύφθη ὅτι ὁ Ζούρκας ἦτο μακρακιστής. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ὁ μακρακισμὸς τρέφει καὶ ἀρχιηγστὰς ἐν τοῖς κόλποις του· ἢ ἄρα γε ὡς ὁπλαρχηγόν, τὸν εἶχε προωρισμένον διὰ μέλλοντα ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν, ὅταν τὸ κόμμα τῶν Χριστοκρατῶν θὰ ἤρχετο εἰς τὴν Ἐξουσίαν ; Ἐπιθυμοῦμεν πολὺ νὰ μᾶς διαφωτίσῃ περὶ τούτου τὸ Κύρυμμα.

17

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

17

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἱδ. ἀριθ. 439)

Ἰδὼν αὐτοὺς, τῶν ὁποίων ἡ στάσις ἄλλως οὐδόλως ἦν ἀπειλητικὴ, ἐγένετο περιδεής. Ἐξέβαλε κραυγὴν, ἠνωρθώθη ὥσπερ κεντηθεὶς ὑπὸ ἐλατηρίου, περιεργάσθη ἵνα βεβαιωθῇ, ὅτι δὲν ὑπῆρχον ἄλλοι πολέμιοι ἐπίφοβοι, διέβη τὸ ρυάκιον δι' ἐνὸς ἄλματος καὶ ἐγένετο ἄφροντος ἀστραπηδόν.

Οἱ θηρευταὶ πρᾶσέβλεψαν ἀλλήλους· διετέλουν εἰσέτι ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἐκπλήξεως.

— Πολὺ φοβάται, εἶπεν ὁ εἰς.

— Ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ ᾔδῃ ὅτι δὲν ἐσκεπτόμεθα νὰ τὸν κακοποιήσωμεν.

— Ἀδιάφορον, ἔχει τὰ πόδια γερά.

— Ὅρμᾳ καὶ πηδᾷ σὰν ἀγριοκάτσικο· ἤμπορεῖ νὰ συλλάβῃ δορκάδα τρέχουσαν.

— Ἐφυγε πρὸς αὐτὴν τὴν διεύθυνσιν· πρέπει νὰ ἔχῃ ἔχῃ τὴν φωλεάν του εἰς μίαν τῶν ὁπῶν τοῦ στακτόχρου λόφου.

— Ἐκεῖ βεβαίως κρύβεται.

— Καὶ κρύβεται καλὰ, διότι ἀπὸ μηνῶν κανέναν ἄλλον πλὴν ἡμῶν δὲν τὸν ἔχει ἰδεῖ.

— Τοῦτο σημαίνει ὅτι προφυλάγεται διὰ νὰ μὴ συλληφθῇ ἐκ δευτέρου.

— Ἀλλὰ μὲ τί ζῇ ὁ πτωχὸς διάβολος, ἀπορῶ.

— Εἶνε δουλειά του.

— Ἐνόμιζαν ὅτι δὲν ἦτο πλέον ἐντὸς τοῦ δάσους.

— Νὰ τώρα ποῦ ἐπέσθημεν ὅτι εἶνε.

Οἱ κυνηγοὶ δὲν προσχώρησαν, ἄλλως δὲν ἠδύναντο, ἐπειδὴ ἐμπροσθέν των ὑπῆρχε φραγμὸς ἐκ βάτων, ὅστις παρεκώλυε τὴν πρὸς τὸ μέρος· τοῦτο προσέλασιν τοῦ φαιοῦ λόφου. Ἄνευ φύλλων νῦν, ἀπειλητικώτεροι, τρομερώτατοι, ἐτοιμαὶ νὰ σχίσωσι τὴν σάρκα αἱ βάτοι αὗται ἐφαίνοντο λέγουσαι : « Φύλακες τῶν βράχων τούτων ἀπὸ αἰῶνων εὐρισκόμεθα ἐνταῦθα, ἵνα ἐμποδίζωμεν τοὺς ἀνθρώπους νὰ πλησιάσωσιν ».

Οἱ κυνηγοὶ περιπλανηθέντες ἔσπευσαν νὰ ἐπιστρέψωσιν.

Τὰ καπνοπωλικά ἤρχισαν νὰ λαμβάνουν κωμικὰ διαστάσεις. Πρῶτον οἱ ἀπειληθέντες καὶ βιασθέντες μετεβλήθησαν τώρα εἰς ἀπειλοῦντας καὶ βιαστάς. Ἐρωτᾷ ὁ κ. Κωνσταντινόπουλος κατὰ τίνων διεξάγονται ἀνακρίσεις, καὶ ἀπαντᾷ βαρυβροντῶν ὁ κ. πρωθυπουργός : κατὰ τῶν καπνοπωλῶν. Ὁ κ. Στεφανίδης διαβεδαῖοι τὴν Βουλὴν ὅτι εὐρέθῃ εἰς τὸ ἐσώδρακόν του δυναμίτις, τεθεῖσα ἐντὸς ὑπὸ τῶν καπνοπωλῶν. Καὶ ὁ πρωθυπουργός διαβεδαῖοι ὅτι ἐν τινὶ ὁδῷ ἐγένοντο τοιχοκολλήσεις καὶ ἐν τινὶ καπνοπωλείῳ σκηναί. Οἱ γενναῖοι ! ἐροδύθησαν καὶ αὐτὸν τὸν καπνόν.

Δὲν φθάνουν αὐτά. Μέχρι τοῦδε ἐγνώριζεν ὅλη ἡ πόλις ὅτι ὁ Διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας ἐπετέθη κατὰ τῶν καπνοπωλῶν. Τώρα ἔχομεν τὴν ἀνάποδὴ τοῦ ὑφάσματος αὐτοῦ. Ὁ κ. Διευθυντὴς ἐν τῇ Ἐκθέσει του λέγει ὅτι οἱ καπνοπῶλαι ἐπετέθησαν κατὰ τοῦ κ. Διευθυντοῦ καὶ τὸν ὕβρισαν καὶ δὲν γνωρίζομεν ἀκόμη ἂν λέγῃ ὅτι καὶ τὸν ἐδειραν.

Εἰς ταῦτα προστίθεται καὶ ἡ τοῦ κ. Ζυγομαλά ἐξήγησις ὅτι τὰς τοιχοκολλήσεις καὶ τὰς διακηρύξεις τὰς ἔρριψεν καὶ τὰς ἐτοιχοκόλλησεν αὐτὴ ἡ ἀστυνομία ἵνα δικαιολογήσῃ τὴν πρᾶξίν της.

Σὶα κι' ἀράξαμε !

Καὶ ἦτο ἀνάγκη, φοβερὲ Ἀγγλε πρωθυπουργέ, νὰ φαντασθῇ ὁ κ. Κοσσονάκος ὅτι μπορεῖ νὰ διαταραχθῇ ἡ ἡσυχία καὶ διαλύσῃ τὴν ἡρεμον συναθροίσιν, παραβιάζων τὸ Σύνταγμα ; Ἀφοῦ ἔλαβες τὰ μέτρα σου καὶ ἐβγάλες στὸ δρόμον περιπολίας χωροφυλάκων ἐφίππων, εἰς πρώτην διατάραξιν τῆς ἡσυχίας ἠδύνασο νὰ προβῇς εἰς διάλυσιν. Τὸ δικαίωμα πρέπει νὰ εἶναι πλῆρες. Τότε δύνασαι νὰ διαλύσῃς καὶ τοὺς ἐν ταῖς Πλατεαῖς ἀκρουομένους τῆς μουσικῆς, ἐὰν ὁ κ. Κοσσονάκος φαντασθῇ ὅτι μπορεῖ νὰ διαταράξουν τὴν ἡσυχίαν !

χίαν ! Ἀς ἴδωμεν τώρα πῶς θὰ τὰ καταφέρῃς με τοὺς οἰνοπῶλας, οἵτινες δὲν εἶναι δὲ καὶ τόσῳ σπασμένοι, ὥστε νὰ φοβηθοῦν ἀπὸ ἓνα χαστοῦκι !

Ἐξαισίας καλλονῆς ἦτο καὶ ἡ ἀγόρευσις τοῦ κ. Πετσάλῃ, θελήσαντος νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν Διευθυντὴν, ἐργασθέντα ὑπὲρ τῶν συνταγματικῶν θεσμῶν τοῦ τόπου. Ἀλλ' εἶνε συνταγματικὸς θεσμός, κ. Πετσάλῃ, τὸ ραπίζειν πολίτας ἀθώους ἐντὸς θεάτρου ; Εἶνε συνταγματικὸς θεσμός τὸ εἰσέρχεσθαι ἐφιππον ἐντὸς θεάτρου καὶ προσβάλλειν ἅπαντας τοὺς πολίτας ; Εἶνε τὸ πρόσωπον τοῦ πολίτου ἡ δὲν εἶνε ἱερὸν ἀπέναντι τοῦ Συντάγματος ; Τότε, κύριε Πετσάλῃ, ἐπιτρέψόν μας νὰ σᾶς εἴπωμεν ὅτι δὲν ξεύρετε τί λέγετε, καὶ πολὺ κακὰ κάμνετε νὰ ἀναβαίνειτε τὸ βῆμα, διὰ νὰ τχηματίσῃτε φήμην ἀνθρώπου μὴ ξεύροντος τί λέγει. Καὶ ὅτι δὲν ξεύρετε τί λέγετε, ἔστω μαρτύριον καὶ ἡ ἐξῆς φράσις ἐκ τῆς ἀγορεύσεώς σας : «ἀλλὰ μεταξὺ αὐτῶν ἦσαν καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι δὲν ἦσαν οὔτε καπνοπῶλαι οὔτε καπνοκόπται, ἀλλὰ ἄνθρωποι.» Τί ἤθελος λοιπὸν νὰ ἦνε ; Πετσάλῃδες ;

Ἦρχισεν ὁ ἐμφύλιος μεταξὺ τῶν κουμουνδουρικῶν. Τὸ σύνθημα ἔδωσεν ὁ Τηλέγραφος, ἐπιτεθεὶς σφόδρα σφόδρα κατὰ τῶν συνελθόντων τὴν Κυριακὴν καὶ δηλώσας ὅτι τὸ κόμμα τὸ θεωρεῖ ἀπὸ τοῦδε διαλελυμένον. Ὁ πόθος τοῦ κατ' ἐξοχὴν κουμουνδουρικοῦ τούτου φύλλου, ἦτο, ὡς φαίνεται, νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸ κόμμα ἀρχηγὸν τὸν κ. Δεληγιάννην.

Η.

Η ΔΥΣΤΥΧΗΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Τὴν ἐπαύριον πάντες ἐν Μαρεῖλ ἐγίνωσκον, ὅτι ὁ ἄγριος εὐρίσκετο πάντοτε ἐντὸς τοῦ δάσους καὶ ὅτι, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἔγκατεστάθη εἰς τὰ πέριξ τοῦ φαιοῦ λόφου.

— Ἦθελον προτιμῆσαι ν' ἀπεμακρύνετο ἀφ' ἡμῶν, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν εἰς τὴν σύζυγόν του.

— Διατί ; ἠρώτησε.

— Διὰ τὴν ἡσυχίαν σου, Αἰκατερίνη, διότι ἀφοῦ τὸν εἶδες τὸν δυστυχῆ αὐτὸν βλέπω, ὅτι πολὺ μετεβλήθης ὡς τώρα... δὲν σοῦ ἔλεγα τίποτε, ἤλπιζα ὅτι θὰ ἦνε περαστικό. Αἰκατερίνη, καὶ σὲ βασανίζει.

Αὕτη δὲν ἀπάντησε μὲν, ἀλλ' ἀφῆκε μακρὸν ἀναστεναγμὸν, δηλοῦντα, ὅτι ὁ σύζυγός της δὲν ἠπατάτο.

Μάλιστα, ἦτο τεθλιμμένη ἡ πτωχὴ Αἰκατερίνη καὶ ἔπασχεν, ἐπειδὴ ἦτο νευρική. Ὁμιλήσας οὐχὶ ἴσως μετὰ προφυλάξεων περὶ τῶν τρουερῶν κινδύνων, οὗς διέτρεχεν ὁ ἄγριος κατὰ τὸν πλάνητα βίον του ἐν μέσῳ τῶν δασῶν, ὁ σύζυγός της εἶχε καταπλῆξει αὐτήν. Τὸ δὲ χεῖριστον ὅτι ἠναγκάζετο νὰ κρύπτῃ τὴν ὁδὸν της, ἵνα μὴ ἀνησυχήσῃ τὸν Ἰάκωβον. Δὲν ἠδύνατο νὰ εἴπῃ ὅτι ὑφίστατο ἡσθάνετο τρεῖς σκευδὲς δένδρα δὲν ἔπασχεν ἀπὸ φυσικὴν ὁδὸν, ἀλλὰ ἀπὸ κατὰ χειρότερον, ἀπὸ μαύρην μελαγχολίαν, ἥτις τὴν

κατεδίωκε καὶ τῆς κατέτρωγε τὴν καρδίαν ὡς σκώληξ. Κατ' ἀρχὰς δὲν εἶχεν ἐννοήσει τί κακὸ τῆς ἦλθε, ἀργὰ ἐννόησε τὰ ἀποτελέσματα, καὶ ἐζήτησε μὲν νὰ τὰ ἀποδιώξῃ, ἀλλ' ἦτο πλέον ἀργά. Ἡμέραν, νύκτα, κάθε στιγμὴν, τίποτε ἄλλο δὲν ἐσκέπτετο, εἰμὴ τὸν ἄγριον. Χάριν αὐτοῦ ἡ ἀγάπη της πρὸς τὴν Ἰωάνναν, τὴν υἱοθετηθὲν παιδίον, εἶχε σχεδὸν λησμονηθῇ ἂν τὴν εἶχε κοντά της, ἴσως ὁ ἀντιπερισπασμός τοῦ παιδίου, αἱ θωπεῖαι τοῦ ἠθελον τὴν σώσει, ἀλλ' ἡ Ἰωάννα ἦτο εἰς τὸ παρθηναγωγεῖον εἰς Ἐπινάλ. Καὶ τὸ νόσημα προέβαιεν ἐλεύθερον εἰς τὴν καταστρεπτικὴν ἐργασίαν αὐτοῦ.

— Κάτι ἔχει ἡ Αἰκατερίνη, ἐπανελάμβανε συνεχῶς καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν, ὁσάκις εὕρισκεν αὐτὴν αἶφνης ἀκίνητον ὡς ἄγαλμα, βεβυλισμένην εἰς μελαίνας σκέψεις. Ἀλλὰ θὰ παρέλθῃ, προσέθετε, διὰ νὰ παρηγορηθῇ.

Ὅτε τὸ φύχος δριμύτερον καταστὰν ἐξωγράφει τὰ φαντασιώδη ποικίλματά του ἐπὶ τῶν ὕλων, ὅτε ἡ χιὼν πυκνὴ πίπτουσα εἰς μεγάλης νιφάδας κατεκάλυψεν ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ ἡμέρᾳ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, ἡ ἀσθένεια τῆς Αἰκατερίνης ἐνέπνευσε σοβαρὰς ἀνησυχίας. Τὸ ὥχρον μειδιάματά της ἀπέπτη ἀνεπιστρεπτὶ ἀπὸ τῶν χειλέων της, ἡ βεβυλισμένη εὐθυμία της ἐξέλιπε παρασυρθεῖσα ὑπὸ τοῦ στροβιλιζόντος βορείου ἀνέμου, ὅστις ὥρετο ἀπαισίως προσκρούων εἰς τὰς γωνίας τῶν οἰκίων καὶ ἐσύριττε πενθίμως εἰς τοὺς κλάδους τῶν μεγάλων δένδρων τοῦ δάσους.

Δύο ἄρθρα ἐν τῷ *Αἰῶνι* δημοσιευθέντα περὶ τῆς ἀναβολῆς τῶν *δημαιορεσιῶν* ἀπέδειξαν πειστικώτατα πόσον χονδροειδῆς χεὶρ εἰργάσθη εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ περὶ ἀναβολῆς Νομοσχεδίου. Πάντες οἱ ἐν τῇ ἐκθέσει ἀναφερόμενοι λόγοι ἀνῃρέθησαν ὑπὸ τοῦ *Αἰῶνος* διὰ πραγμάτων, οὐδεὶς ἄλλος ἀπομένει ἄρα λόγος εἰμὴ ὁ τῆς πολιτικῆς κερδοσκοπίας. Ἀλλὰ δὲν θὰ ἐντραπῇ ἄρ' αὖτε, ἀναιρουμένων πρὸς τὴν Βουλὴν τῶν λόγων τῆς ἀναβολῆς, νὰ ἐπιμείνῃ μογγολικῶς ζητοῦσα τὴν ἐπιψήφισιν τοῦ νομοσχεδίου; Ἡμεῖς ἐπιμένομεν εἰς ἐκεῖνο ποῦ ἐγράψαμεν προχθές, ὅτι τὸ νομοσχέδιον ὑπολειπόμενον τελευταῖον θὰ μείνῃ ἀψήφιστον ἐλλείψει ἀπαρτίας. Ἐκ τῆς υποβολῆς του δὲ ἴσως κερδίσῃ ἡ κυβέρνησις τοῦτο, ὅτι διὰ τῆς διαδόσεως τῆς ἀναβολῆς παραλύουν αἱ ἐκλογικαὶ ἐνέργειαι τῶν ἐναντίων, δὲν παραλύουν δὲ αἱ τῶν ὑπουργικῶν ὡς γνωρίζοντων τὸ μυστικόν.

Ἡράκλεις ἦτο ἡ ἐπιτίμησις τοῦ κ. Δεληγιάννη πρὸς τὸν κ. Ζυγομαλάν περὶ διαιρέσεως λαοῦ καὶ ὄχλου.

Ἀλλὰ τώρα ποῦ ἔχομεν ἐπιτιμήσεις ἀρχηγῶ πρὸς ὁπαδόν, πρέπει νὰ περιμένωμεν κ' ἐπιτιμήσεις ὁπαδοῦ πρὸς ἀρχηγόν.

Ὁ ἀρχισυντάκτης τῆς *Νέας Ἑφημερίδος*, ἀναρρώσας ἐντελῶς, ἤρχισε πάλιν νὰ γράφῃ εἰς τὸ ἀγαπητὸν καὶ κατ' ἐξοχὴν ἀθηναϊκὸν φύλλον. Τὸ χθεσινὸν πολιτικὸν ἄρθρον του περὶ τῆς θέσεως τῆς κυβερνήσεως καὶ τῆς θέσεως τῆς ἀντιπολιτεύσεως καὶ τῆς ἐν γένει καταστάσεως τῆς Ἑλλάδος ἐνεποίησε πολλὴν αἵσθησιν. Ἦτο θλιβερά, ἀλλ' ἀληθὲς εἰκὼν τῶν πραγμάτων μας.

Ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν εἶδεν ὅτι ἡ προσφιλεὶς σύζυγός του ἰσχυαίνετο, ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀπῆλτραπτον πυρετώδη τινὰ λάμψιν, βυθίζομενοι ὁσημέραι ἐπὶ μᾶλλον ὑπὸ τὰς ἀψίδας τῶν ὀφρύων, ὅτι τὰ χεῖλη τῆς ἐλεπτύνοντο, βαθεῖαι δὲ ρυτιδώσεις διφυλακοῦντο ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς καὶ ὅτι αἱ παρειαὶ τῆς ἐχρωματίζοντο διὰ χρυσοειδοῦς χρώματος.

Ἡ Αἰκατερίνη δὲν ἐξήρχετο πλέον, κεκλεισμένη ἐν τῷ οἴκῳ, μὴ ἐμφανιζομένη ἐν τῷ παραθύρῳ ἡδύνατό τις νὰ υποθέσῃ ὅτι ἐφοβεῖτο τοὺς ἀνθρώπους· τῷόντι δὲ ἐφοβεῖτο τούτους, διότι, ἀπόντος τοῦ συζύγου τῆς, ὅτε ἤρχετο τις χάριν ἐπισκέψεως, αὕτη ἐκρύπτετο, ἢ ἐὰν δὲν ἡδύνατο νὰ κρυφθῇ, ἀπέπεμπεν αὐτὸν ταχέως, ὅπως βυθισθῇ καὶ αὖθις εἰς τὸν μονήρη αὐτῆς βίον. Ὅταν ὁ Ἰάκωβος δὲν ἦτο ἐκεῖ, ὅπου ἐφοβεῖτο μὴ ὁραθῇ ὑπ' αὐτοῦ, ἐπλησιάζεν εἰς τὸ παράθυρον, πάντοτε τὸ αὐτό, καὶ ἰσταμένη ἀκίνητος ἐν καταστάσει ὁδύνης μὲ βραχίονας κινουμένους, παρετήρει μακρὰν τὸ πυκνὸν τῆς χιόνος στρώμα ἐπὶ τῆς ὁμαλῆς πεδιάδος, τὴν σκιερὰν γραμμὴν τοῦ δάσους ὑπὸ τὰς ἀποτόμους τῶν ὀρέων κορυφῶς καὶ ἐγγύτερον αὐτῆς πρὸς δεξιὰν ὑπὸ τὴν κυματώσαντα ὁμίχλην τὸν φαῖον χιονοσκεπαστὸν λόφον μετὰ τῶν λευκῶν εὐρείων ραβδώσεών του ἐν τῇ ἄκρῃ τῆς ἀβύσσου.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἔμενον προσηλωμένοι εἰς τὸν γιγαντιαῖον βράχον, ὅτε φρικίαις τις διέτρεχε τὰ μέλη τῆς,

Εἰς τὸ θέατρον προχθές τὴν ἐσπέραν τὰ νευρόσπαστα εἶχον ἑλληνικὴν ὑπόθεσιν ἐπὶ τοῦ τάπητος. Δὲν ἐννοήσαμεν καλὰ ἂν ἐπρόκειτο περὶ τοῦ Καραλή-Δερβέν ἢ τοῦ Σιδεροπαλουκίου· ἀλλ' εἶνε βέβαιον ὅτι ἡ ὑπόθεσις ἐξήχθη ἐπιτυχέστερον ἀπὸ ὅλα τὰ ἑλληνικὰ ζητήματα, διότι πλὴν τῆς ἀπαραιτήτου νίκης τῶν ἡμετέρων καὶ τῆς ἀναποφεύκτου σφαγῆς τῶν τούρκων κτλ., εἰς ἀπὸ τοὺς ἰδικούς μας ἐκυρίευσεν καὶ ἐν τουρκικὸν πυροβόλον, κρατῶν τὴν ἑλληνικὴν σημαίαν καὶ ἐπισείων αὐτὴν εἰς τὸ ζητωκραυγάζον δημόσιον! Λέγεται ὅτι ὁ κ. Τρικούπης ὑποκινεῖ τὰ ἄτακτα αὐτὰ κινήματα!

Τὴν ἐσπέραν τοῦ Σαββάτου καλεῖ ἐν τῷ Ὁδείῳ εἰς ἑκτακτον μουσικὴν ἐσπερίδα ἡ κυρία Φρήμ, τὸ φιλόμουσον δημόσιον τῶν Ἀθηνῶν μας. Ἐξοχος δεδοκιμασμένη καλλιτέχνης, γνωστὴ καὶ εἰς τὸν ἔξω κόσμον, θαυμαζομένη καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ διδασκάλου τῆς Ρουβενστάιν, ἀλλ' ὑπὲρ ὅλα αὐτὰ Ἀθηναῖα τὴν γέννησιν εἶνε τὰ κυριαδέστερα ἐφόδια ἀναγεγραμμένα ἐν τῷ προγράμματι τῆς μουσικῆς ἐκείνης ἐσπερίδος. Ἡ συρροὴ προηγουμένη ἐκτακτος, διότι ἡ κυρία Φρήμ ἐν τῷ Ὁδείῳ θὰ συγκοινωνήσῃ τὸν Ἀθηναϊκὸν κόσμον μὲ τοὺς βαθυτέρους γερμανοὺς μουσικοὺς, διὰ τῶν πλῆκτρων τοῦ κλειδοκυμβάλου τὰ ὁποῖα μόνη αὐτὴ γνωρίζει νὰ θίγῃ μετ' Ἀθηναϊκῆς χάριτος καὶ γερμανικῆς τέχνης.

Ἐκ τοῦ τραγικοσπαρτακτικοῦ ἄρθρου τοῦ **Τηλεγράφου** τῆς Τετάρτης μεταφέρομεν τὸν κάτωθι σπαραγμόν: «Ἐμπρὸς βάλλετε τὰ βέλη σας, ἀλλὰ προσέχετε τὴν καρδίαν· ἐὰν ὁ τάφος καλύπτῃ ψυχρὸν τὸ σῶμα, αὕτη (ἡ καρδία) ἐγκλείει θερμὴν τὴν μνήμην τοῦ Κουμουندούρου».

φωνῇ δὲ βραχνῇ περιεπλέκετο ἐν τῷ λάρυγγί της δι' οὗ ἐκ τοῦ αἰσθημαίνοντος στήθους τῆς ἐξήρχετο σπαρακτικὸν παράπονον.

— Θεέ μου, Θεέ μου! τί ἔγινεν; ἀνεδόξα αὕτη· ὦ! ὁ δυστυχής!... Νεκρός, ἀπέθανε... Καὶ ἀπέθανεν ἐκ ψύχους, ἐκ πείνης, ἐγένετο βορὰ τῶν λίκων! ὦ! ὦ! ὦ!

Ἀπαν τὸ σῶμά της ἐφρικία, ἔτρεμεν ἐκ ρίγους, νέαν ἐξῆγε κραυγὴν ἄλγους ἢ ἀπηλπιδίας, ἀλλ' ἐκπτοημένη, λειποψυχούσα, ἀπεμακρύνετο περιδεῆς, ὥστε τὸ φαντασιώδες φρικτὸν θέαμα εὐρίσκετο τῷ ὄντι πρὸ αὐτῆς. Ἐκάθητο ἐπὶ τῆς ἑδρας τῆς λειπόθυμος καὶ πάντοτε φρικιώσα, ὅπου ἐπὶ ὁλοκληρῶς διέμενε ὥρας, ἔχουσα ἐστηριγμένην τὴν κεφαλὴν ἐπὶ ἐπίπλου καὶ ἐπανερχομένη βαθμυδὸν εἰς τὴν προτέραν φρικαλέαν ἀκίνησίαν της. Θὰ ἐνόμιζέ τις, ὅτι δὲν ἡδύνατο νὰ στηρίξῃ τὴν κεφαλὴν της, ἢν φοβερά ἐπεσκεπτόντο δράματα, ἢ ὅτι τὸ ἄχθος σκέψεώς τινος ἦν δι' αὐτὴν δυσβάστακτον φορτίον. Ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν δὲν ἔλεγε πλέον «ὅτι τίποτε δὲν εἶνε τοῦτο καὶ θὰ περάσῃ». Ἡ ἀνησυχία του μετεβλήθη εἰς σπουδαῖον φόβον. Ἡ βαθμιαία κατάπτωσις τῆς συζύγου του ἤρξατο ἐμποιῶσα αὐτῷ φόον.

Ἡμέραν τινὰ, παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς Αἰκατερίνης, ἀνῆλθαμένης ὁλαῖς δυνάμεσι, προσεκάλεσεν ἱατρὸν, ὅστις κατενόησεν ὅτι ἡ ἀτυχὴς γυνὴ κατηναλίσκετο βραδέως· δὲν εἶχεν οὗτος τὸ πρῶτον παρατηρήσει τὰ συμπτώματα ἐγ-

Τούτ' ὅπερ μεθερμηνεύμενον :

*Πάρε μαχαίρῃ δίκοπτο καὶ χτύπα τὴν καρδιά μου,
μὰ πρόσεξε μὴ λαβωθῇς γιὰτ' εἶς' ἐκεῖ, κυρά μου ! !*

Εἰς τὴν τελευταίαν ἐσπερίδα τὴν ἐν τῇ ρωσικῇ πρεσβείᾳ, εἰς ἣν παρῆσαν καὶ οἱ βασιλεῖς, συνέβη δυσάρεστον ἐπεισόδιον μεταξὺ τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Ρωσίας καὶ τοῦ γραμματέως αὐτοῦ, κ. Τεχμετιέφ, ἂν δὲ μᾶς ἀπατᾷ τὸ δύσκολον τοῦ ὀνόματος. Εἰς τὰ γελοῖα τελούμενα εἰς τοιοῦτους ἐπιστήμους λεγομένους κύκλους, βήματ' αἰνὰ ὁ κ. Τεχμετιέφ ἐστάθη πρὸ τοῦ πρεσβευτοῦ, αὐτὸς δὲ μὴ ἀνεχθεὶς αὐτὰ τὰ βήματα, τὸν ἠρώτησεν ἀπειλητικῶς :

— Μήπως εἰσθε πρέσβεις ;

— Δὲν εἶμαι, ἀλλ' ἐλπίζω νὰ γίνω, ἀπήντησε θυμῶσας ὁ γραμματεὺς.

"Ἐκτοτε πολλὰ κατεβλήθησαν ἀπόπειραι ὅπως ἐπέλθῃ συνδιαλλαγή μεταξὺ προῖσταμένου καὶ ὑφισταμένου, ἀλλὰ συνδιαλλαγή δὲν ἐπέρχεται.

"Ὡς μὴν ἐπέρχεται" ὀλίγον μᾶς μέλει.

Ἀνέκδοτον τῆς ἡμέρας προφητικόν :

Ὁ Κουμουνδούρος ἔλεγέ ποτε εἰς φίλους του, τοῦ λόγου ὄντος περὶ Δεληγιάννη :

— Ἐμεῖς ὅλοι πῆραμε τὴν Ἐξουσία ὅταν ζοῦσαν οἱ ἀντίπαλοί μας· αὐτὸς ὁ Δεληγιάννης δὲν ξεύρω τί ἀνθρώπος εἶναι· φοβούμαι ποῦ δὲν θὰ τὴν πάρῃ καὶ ὅταν πεθάνουμε ὅλοι.

Ο ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΜΠΟΡΡΑΠΤΕΡΓΑΤΩΝ

Ἡ Κυριακὴ τῆς 12 Μαρτίου ἔγραψεν ἐν ταῖς δέλτοις τοῖς κοινωνικῆς μας ἱστορίας ἐν γεγονόσι, τὸ ὅποιον συσχετιζόμενον πρὸς ἄλλα ὅμοια τοῦ παρελθόντος ἔτους, εἶνε λίαν σημαντικὸν διὰ τὴν πρόοδον ! τὴν συνέλευσιν καὶ ἐν ταύτῃ τὸν σύνδεσμον τῶν ἐμπορραπτεργατῶν.

Ἡ συνέλευσις ἐκείνη δὲν εἶνε ἀπλὸν σύμπτωμα, ἀλλὰ προῖον τῆς μυστηριώδους ἐκείνης ἐργασίας, ἥτις ἐνώνει τὴν καρδίαν διὰ τοῦ αὐτοῦ ἡλεκτρικοῦ σύρματος καὶ ἔλκει τοὺς πάντας ἐπὶ τὸ αὐτό· δὲν δύναται δὲ ἢ νὰ ἔχῃ σπουδαῖα κοινωνικὰ ἐπακόλουθα.

Τὰ κατὰ τὴν συζήτησιν τοῦ καταστατικοῦ τοῦ συνδέσμου των λεχθέντα εἶχον τὸ ὑψηλὸν ἄμα καὶ τὸ ἐμβριθές καὶ τὸ πρακτικόν. Πολλοὶ ἐργάται ὠμίλησαν μὲ τὴν θετικὴν καὶ ἀπέριτον γλῶσσάν των καὶ μάλιστα εἰς ἐξ αὐτῶν, ὀνόματι Γεώργιος Μάλλιαρης, εἶπεν ὀλίγας μὲν λέξεις πρὸς ἀνάπτυξιν τοῦ σκοποῦ τοῦ συνδέσμου των, ἀλλ' οὐχὶ λέξεις, οὐχὶ λήρους, οὐχὶ πομφόλυγας, αἱ ὁποῖαι ἐκρήγνυνται εἰς ἀτμὸν ὡς τὰς ἐγγίσῃ ὁ δάκτυλος τῆς πραγματικότητος, ἀλλὰ λέξεις βαθεῖαν ἐχούσας πραγματικότητα, ἐγκυμονούσας τὸ πρᾶγμα. Ἐθεώρησεν ὁ ὑψηλόφρων ἐργάτης τὰς συνελεύσεις καὶ τοὺς ἐργατικούς συνδέσμους ὡς τὰ μόνα μέσα τὰ δυνάμενα νὰ θεραπεύσῃ τὴν κοινωνικὴν δυσπραγίαν μας, ὡς τὰ δυνάμενα νὰ θεραπεύσωσι τὸν ἐργατικὸν κόσμον ἠθικῶς, καὶ ἐν τῇ ἐνώσει καὶ τῇ συσκέψει νὰ βαδίσῃ ὁ ἐργάτης ἐμπρός.

Ἡ ἐργατικὴ τάξις εἶνε τὸ ὑγιέστερον στοιχεῖον πάσης κοινωνίας. Ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἐργάτου εὐρίσκεις τὰ ἀγνότερα αἰσθήματα καὶ τὴν ἀκραιφνεστέραν φιλοπατρίαν. Δὲν

κεφαλικῆς προσβολῆς, οὐδὲ ἀμφεβάλλεν ὅτι ἡ ἔδρα τοῦ νοσήματος ἦτο ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ, ἀλλὰ τί ἡδύνατο νὰ πράξῃ κατὰ ψυχικῆς νόσου; Διὰ τὸν τύπον μόνον ἔγραψε συνταγὴν.

Ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἡ Αἰκατερίνη συνήνεσε ταῖς προτροπαῖς τοῦ συζύγου της ν' ἀκολουθήσῃ τὰ διαταγὰς τοῦ ἱατροῦ, πολλὰ ἔλαβεν ἱατρικὰ, καὶ μάλιστα ἐξ ἐκείνων, ἅτινα εἰσὶν ἀνώδυνα, ἀλλ' ἡ ἀδυναμία ἠκολούθει τὴν πρόοδον τῆς νόσου, ἥτις ἐφόρευε τὴν δυστυχῆ γυναῖκα. Πάντα τὰ μέσα ἀλληλοδιαδόχως ἐξηντλήθησαν, ἡ Αἰκατερίνη δὲν ἡδυνήθη νὰ ὑποστηρίχῃ ἐπὶ τῶν ποδῶν της καὶ ἠναγκάσθη νὰ πέσῃ ἐπὶ τῆς κλίνης.

Ἡ Γερτρούδη, ἥτις ἤρχετο προηγουμένως δις ἢ τρίς καθ' ἑβδομάδα πρὸς ὑπηρεσίαν, ἤδη παρέμενεν οἰκάδῃ. Ὁ ἱατρός ἐνίοτε ἐπεσιέπτετο αὐτήν, ἐνῶ ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν ἀδιαλείπτως τῇ ἀπηύθυνεν ἐρωτήσεις.

Τὸ πρόσωπον τῆς ἀσθενοῦς ἐκαλύπτετο ὑπὸ χρώματος νεκρώδους, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐκοιταίνοντο ἐπὶ μᾶλλον, ἦ διέβλεπε δὲ ἕκαστος ἐπὶ τῶν παρειῶν της ὑπὸ τὸ δέρμα τὰ ὀστά· δὲν ἐκινεῖτο πλέον· περὶ οὐδενὸς ἐνδιεφέρετο· τοσοῦτον δὲ εἶχεν ἐξασθενήσει, ὥστε διὰ νὰ λάβῃ ὀλίγην τροφὴν ἐδοκίμαζε πολὺν κόπον. Περὶ τὰ τέλη τοῦ Ἰανουαρίου ἡ νόσος ἐδεινώθη· ἡ Αἰκατερίνη κατείχετο ἐπὶ πολλὰς ὥρας ὑπὸ φρενητιάσεως, ὅποτε διεγειρομένου τοῦ νευρικοῦ συστήματος τῆς ἀνεκτᾶτο δυνάμεις, ἀνεπήδα, συνεστρέφετο εἰς τὰς σινδόνας, ἐκπέμπουσα τρομεράς, βραχνῶδεις, φρικαλέας κραυ-

γὰς, μετὰ ταῦτα δὲ εἰς τοὺς ἀμέτρως ἠνεωγμένους ὀφθαλμούς της ἦναπτε πῦρ.

— Οἱ λύκοι, οἱ λύκοι, ἐκραύγαζεν. Ἰάκωβε, τί περιμένεις; Λάβε τὸ τουφέκι σου γλίσωρα καὶ σκότωσέ τους ὅλους, τὰ θηρία; . . . "Ὡ πῶς οὐρλιάζουν ! Ἀκούεις, Ἰάκωβε, ἀκούεις; "Ἐρχονται ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη. Τί ἀγέλη! "Ἄ ! Ὁ δυστυχὴς ἀπολώσθη! . . .

Ἐπὶ πολὺ ἠγωνίζετο νὰ ἀποφύγῃ τὸ φρικῶδες ὄραμα. Ἡ κρίσις τέλος κατεννάζετο, παρακολουθουμένη ὑπὸ μακρᾶς τοῦ σώματος φρικιάσεως καὶ κατέπαυε διὰ θρήνων καὶ λυγμῶν.

Ἦτο ἡ ἀρχὴ ὀδυνηρᾶς ἀγωνίας.

— Ἐν αὐτῇ ἐπατελεῖτο βραδέως φοβερά καταστροφὴ, εἶπεν ὁ ἱατρός· πάντα τὰ ὄργανα προσεβλήθησαν ἀλλήλοδιαδόχως· μόνον ἐκ θαύματος δύναται νὰ σωθῇ.

Ἡ Αἰκατερίνη ἦτο καταδικασμένη. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν εἶχε κατανοήσῃ ἤδη ὅτι δὲν ὤφειλε πλέον νὰ ἀπατᾷ ἑαυτόν. Ἐβλεπε μετὰ συντετριμμένης καρδίας προσεγγίζοντα τὸν θάνατον, παραφυλάττοντα τὸ θυμὸν του, αὐτὸς δὲ οὐδὲν, οὐδὲν ἡδύνατο ! Ἐμελλε ν' ἀποχωρισθῇ διὰ παντὸς ἐκείνης, ἦν τοσοῦτον ἠγάπησε, τῆς προσφιλοῦς συντρόφου τοῦ γήρατός του, ἔπρεπε λοιπὸν πάσας νὰ συγκεντρώσῃ τὰς δυνάμεις του, νὰ σκληρύνῃ τὴν καρδίαν του διὰ νὰ δυνήθῃ νὰ ὑποστῇ τὸ τρομερὸν κτύπημα.

πάρχει σελίς ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς προόδου, ἥτις νὰ μὴ φέρῃ ἐπικεφαλίδα ἐν κίνημα ἐργατικόν. Ἡ προοδευτικὴ ἐξέλιξις τῆς ἀνθρωπίνου οὐσίας ἐνεργεῖται μόνον ἐν τῇ ἀενάως ἐκτεταμένῃ ἐργατικῇ τάξει.

Ἐπ' αἰσίοις λοιπὸν ἐλπίσι χαιρετίζομεν τὸν Ἐμπορρο-πτεργατικὸν Σύνδεσμον καὶ εὐχόμεθα αὐτῷ τὴν κατευδω-σιν τοῦ σκοποῦ του

ΧΡΟΝΙΚΑ ΠΥΡΓΟΥ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Πύργος, 10 Μαρτίου.

Χειμῶν βαρὺς ἐπικρατεῖ. Ψύχη, χιόνες, χάλαζα, βροχαὶ διαρκεῖς, καὶ ἄνεμοι σφοδροὶ μᾶς ραπίζουσιν, ὧν ἕνεκα ἡ καλλιέργεια τῶν κτημάτων ἐν γένει ὀπισθοδρόμησε καὶ τὸ ἡμερομίσθιον ὑψώθη μέχρις 6 δραχμῶν. Ἐλπίς δὲ τῆς ὀλοσχεροῦς ἀποπερατώσεως τοῦ σκαψίματος μικρὰ ὑφίσταται, ἐὰν ἐπὶ τινος ἡμέρας ἔτι ὁ χειμὼν διαρκέσῃ· διότι ἡ ἄνοιξις κατὰ τὸν ποιητὴν εἶνε γύρω μας, καὶ ἡ ἀξίνη δὲν μᾶς ὑπηρετεῖ πρὸς τὸ παρὸν, καὶ θ' ἀναγκασθῶμεν κατό-πιν νὰ σκαλοσκάψωμεν. Ἡ ὑψωσις αὕτη τοῦ ἡμερομισθίου εἶνε πρωτοφανὴς καὶ ἀποδοτέον ταύτην μᾶλλον εἰς τὴν ἀ-θλίαν ἀτμοσφαιρικὴν κατάστασιν, ἢ εἰς τὰς μεγάλας ἐκτά-σεις τῶν καλλιεργουμένων γαιῶν. Καὶ ὁμῶς ἔχομεν ἀνάγκη χειρῶν. Εὐτυχεῖς δὲ οἱ δυνάμενοι νὰ λάβωσιν ἀνὰ χεῖ-ρας τὴν ἀξίνην. Ἐξ δραχμᾶς καὶ τὸ κρασί δὲν εἶνε ἀνάξια λόγου πληρωμὴ! εἶνε σχεδὸν ἡ ἡμερησία ἀμοιβὴ ἐνὸς ἐπάρ-χου, ἐφόρου, ταμίου καὶ δικαστοῦ, καὶ φοβοῦμαι μήπως

μανθάνων τοῦτο ὁ ἰσοζυγιστὴς Καλλιγᾶς θελήσῃ νὰ φορο-λογήσῃ καὶ τὴν ἀξίνην, ἀφ' οὗ αὕτη ἤδη κέρδη πολλὰ τῷ γεωργῷ προσκομίζει.

Ὁ σιδηρόδρομός μας ἐργάζεται ἐπωφελῶς, ἀλλ' ὁ και-ρὸς δὲν μᾶς ἀφίνει νὰ κάμωμεν καὶ ἐκδρομὰς δι' αὐτοῦ, καὶ πολὺ ἐζημιώθη ἕνεκα τούτου κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας· διότι καὶ αἱ Ἀπόκρεω καὶ τὰ Κούλουμα ἕνεκα τῶν βρο-χῶν ἐγένοντο οἴκοι. Ἐν τούτοις τὰ κέρδη αὐτοῦ προσιω-νίζονται μεγάλα, ἀφοῦ ἤδη, καίτοι ὀλοσχερῶς καὶ ὡς πρέπει τὸ ἔργον δὲν ἐπεραιώθη, ἀναγκάζεται πολλάκις νὰ ἐπα-ναλαμβάνῃ τὸ ταξιδίδιον τοῦ διὰ νὰ πάρῃ τοὺς ἐπιβάτας, οὓς εἰς τὸν σταθμὸν ἀφῆκε διότι δὲν ἐχώρουν τὰ βαγόνιά του. Ἦρχισε δὲ νὰ μεταφέρῃ καὶ ἐμπορεύματα, καὶ τὴν ἐργασίαν τῶν καρραγωγέων τελῶς θ' ἀπορροφήσῃ, ἐὰν ἡ κυβέρνισις ἀφήσῃ τὸν δρόμον τοῦ Κατακώλου εἰς τὴν ἐλεει-νὴν κατάστασιν εὐρίσκεται· διότι καὶ τὰ κάρρα καὶ αἱ ἄ-μαξαι μὲ κίνδυνον φθάνουσιν εἰς Κατάκωλον, μὲ τὸ ὅποιον μόνον διὰ τοῦ σιδηροδρόμου συγκοινωνοῦμεν. Τοιαύτη δὲ εἶνε ἡ ἀθλιότης τῆς ὁδοῦ, ὥστε ἐν Κατακώλῳ ἐπὶ ἡμέραν ὀλόκληρον ἐταλαιπωρήθημεν ὑπὸ δίψης, μὴ δυνάμενοι νὰ μεταφέρωμεν ὕδωρ ἐκ τῶν παρακειμένων φρεάτων. Ἄς ἐλ-πίσωμεν ὅμως ὅτι ἡ κυβέρνησις θέλει λάβει ὑπ' ὄψιν τὰ εὐ-λογα καὶ δίκαια τῶν ἀμαξηλατῶν παράπονα, οἵτινες εὐ-σχημον διαδήλωσιν πρὸ τινος ἐποιήσαντο κατὰ τῆς τοιαύ-της ἀβελτηρίας, συνάμα δὲ πληροφορουμένη καὶ τὴν ἀξιο-δάκρυτον τοῦ ἐπινείου μας κατάστασιν θέλει διενεργήσει τὰ δεόντα ὅπως καθαρισθῇ ἀπὸ τὰ ἀδιάβατα τέλματα, τὰ ὅποια ἐνυπάρχουσιν ἐκεῖ καὶ τὰ ὅποια καταδεικνύουσι τὴν ἀπειροκαλίαν ἡμῶν. ἀπολαμβάνόντων ἄλλως παρὰ τοῖς λοιποῖς τοῦ Βασιλείου κατοικοῖς ἰδιαιτέραν ὑπόληψιν, ὡς

Πρωτὰν τινὰ εἶπεν εἰς τὴν Γερτρούδην.

— Ἀναχωρῶ, θὰ ἐπανέλθω τὴν νύκτα, φροντίσατε κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου περὶ τῆς δυστυχοῦς Αἰκατερίνης μου.

Ἐτρεξεν εἰς Ἐπινᾶλ καὶ ἐπανῆλθε τὴν νύκτα, ὅπως εἶχεν ἀναγγεῖλει, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὴν μικρὰν Ἰωάνναν.

Ἡ Αἰκατερίνη ἔβαινε ἐπὶ τὰ χεῖρά. Ἐν τούτοις, ὅταν ἡ θύρα τοῦ δωματίου τῆς ἠνεώχθη, ἵνα εἰσέλθῃ τὸ παιδίον, ἡ-γέσθη ὀλίγον καὶ ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς αὐτούς. Τὰ χαρακτηριστικά τῆς ἐξωγονήθησαν, εἰς δὲ τοὺς ὀφθαλμούς τῆς ἐφάνη οἷον ἀκτινοβόλησις χαρᾶς.

— Εἶνε ἡ Ἰωάννα, ἡ κόρη μας, εἶπε διὰ φωνῆς ἀσθενοῦς· τὴν ἀνέμενον. . . Ἀπὸ μακρὰ τὴν ἐβλεπα νὰ ἔρχεται μα-ζὺ σου, Ἰάκωβε.

Ἡ νεᾶνις ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς κλίνης κλαίουσα.

— Μητέρα μου, μητέρα μου.

Ἡ ἐτοιμοθάνατος περιέπτυξε καὶ περιέσφιγγεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς.

Ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν ἐπλησίασε προσπαθῶν νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά τῆς.

— Εὐχαριστῶ, Ἰάκωβε, εἶπε, καλὰ ἔκμας ποῦ μοῦ τὴν ἔφερες, τοῦτο εἶνε θλιβερόν. Ὡς ἀποθάνω, ἀλλὰ δὲν θὰ μεί-νῃς μόνος, ἡ Ἰωάννα εἶνε αὐτοῦ, αὐτὴ θὰ μὲ ἀντικαταστή-σῃ, Ἰάκωβε, δύνασαι τῶρα νὰ τὴν υἱοθετήσῃς, πρέπει ἡ

Ἰωάννα νὰ γίνῃ πράγματι κόρη σου, νὰ φέρῃ τὸ ὄνομά σου. Θὰ τὸ κάμῃς;

— Μάλιστα, Αἰκατερίνη, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι.

Αὕτη ἡσπᾶσθη τὸ μέτωπον τῆς παιδίσκης.

— Ἰάκωβε, εἶπε μετὰ μίαν στιγμὴν, τί ἔγινε; ἔσθυσε ἡ κανδήλα; Δὲν βλέπω πλέον.

Αἶφνης ἐξέβαλεν ἀναστεναγμὸν, ὕψωσε τοὺς βραχίονας, οἵτινες ταραχθέντες πρὸς στιγμὴν κατέπεσαν ἐπὶ τῆς κλί-νης ἀδρανεῖς. Οὐδεμίαν πλέον ἐποίησε κίνησιν· ἦτο νεκρά.

Ἡ Ἰωάννα εἶχε δεχθῇ τὴν τελευταίαν πνοήν τῆς εἰς τὸ τελευταῖον φίλημά τῆς.

— ὦ! εἶπεν ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν. Ἐκ δὲ τοῦ στήθους του διέφυγε λυγμός. Ἐκυψεν ἐπὶ τῆς κλίνης, προσεκύλ-λησεν εὐλαβῶς τὰ χεῖλη τοῦ ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς νεκρᾶς καὶ ἐκλείσεν αὐτῆς τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἡ Ἰωάννα καὶ ἡ Γερτρούδη ἐγονάτισαν ἐμπροσθεν τῆς κλίνης καὶ κλαίουσαι προσκύχοντο. Ὁ γηραιὸς στρατιώτης ἔμενον ὀρθὸς, σκυθρωπὸς, μὲ ὀφθαλμούς στυγνοὺς, αἰσθανό-μενος ὅτι παρήγετο ἐν ἑαυτῷ ἡ ἀηδία τῆς ζωῆς. Ἀλλὰ τὸ βλέμμα του ἔστη ἐπὶ τῆς κεκλιμένης κεφαλῆς τῆς ὀρφανῆς. Ἀμέτῳς ἡσθάνθη φρικίασιν.

(Ἀκολουθεῖ)

ἐχόντων δὴθεν ἐξωραϊσμένην φιλοκάλως τὴν τε πόλιν καὶ τὰ περιχώρα ἡμῶν, ἐνῶ ἐξ ἐναντίας σὺν τῇ ἀναπτυχθείσῃ τεραστίᾳ καὶ ἀξιεπαίνῳ ἰδιωτικῇ προόδῳ καταφαίνεται ἡ ἀκηδία τῶν ἱθυντόρων τοῦ τόπου, καὶ ἀμέλειά τις ἀσύγνωστος, ἃς τινὰς ἀποδίδωμεν εἰς τὴν καταλαβούσαν ὡς φαίνεται τὸν διοικητικὸν ἄρχοντα ἀπογοήτευσιν.

Ἀλφεϊός.

ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Οἱ Μελιτώδεις Μύρμηκες.

Οἱ Μεξικανοὶ μύρμηκες οἱ λευκοὶ εἶνε *bon viveurs*, ἀλλὰ καὶ καλοὶ ἐργάται· παρ' αὐτοῖς εἶνε λελυμένον τὸ κοινωνικὸν ζήτημα πρὸς αἶσχος τοῦ ἀνθρώπου· ἐγένετο ὁ καταμερισμὸς τῆς ἐργασίας καὶ δὲν ὑπάρχουν οὔτε ὁμογενεῖς, οὔτε σιδηροδρομικαὶ ἐπιχειρήσεις καὶ καταπιέσεις μιᾶς τάξεως τοῦ λαοῦ ἐπὶ τῆς ἄλλης. Ἔχουν δημοκρατικο-συνταγματικὸν πολίτευμα· ὑπάρχει μία βασίλισσα, ἐργάται, πολεμισταὶ, καὶ μία τάξις ἀνδρῶν εἰς οὓς ἔπεσεν ὁ κληρὸς νὰ διαιωρίζουν τὸ εἶδός των· δὲν πιστεύομεν ἢ προνομιοῦχος αὕτη τάξις νὰ εἶνε δυσηρεστημένη ἐκ τῆς ἐργασίας, ἥτις τοῖς ἀνετέθη, οὔτε αἱ ἄλλαι τάξεις τοῦ μνημονικοῦ λαοῦ, διότι τῇ συνεισφέρει αὐτῶν ἐγένετο ὁ καταμερισμὸς οὗτος τῶν ἐργασιῶν. Ἐσχάτως ὅμως σὺν τῇ προόδῳ τοῦ 19ου αἰῶνος μεθ' ἧς νύχτησαν καὶ αἱ ἀνάγκαι, καθιέρωσαν καὶ μίαν ἄλλην τάξιν μυρμηκῶν πολιτῶν· ἡ τάξις αὕτη εἶνε ὁ τῶν μελιτωδῶν μνημονικῶν· οἱ πολῖται οὗτοι οὐδεμίαν ἄλλην ἐργασίαν καὶ ἀποστολὴν ἔχουσιν ἢ νὰ χρησιμεύουν ὡς ἀποθήκαι μέλιτος· οἱ ἐργάται δηλαδὴ μύρμηκες μεταφέρουσιν, ὡς ἂν τύχη, εἰς τὴν φωλεάν μέλι, τὸ ὅποιον τὸ καταβροχθίζουν οἱ μελιτώδεις μύρμηκες, καὶ δὲν τὸ χωνεύουσιν, ἀλλὰ τὸ ἐναποθέτουν εἰς ἕνα ἀσκήιον ὅπερ εἶνε παράρτημα τῆς κοιλίας των, ἐνθα τὸ μέλι διατηρεῖται πάντοτε θερμὸν καὶ φρέσκον· χρησιμεύουν δηλαδὴ ὡς ζῶντα ζαχαροπλαστεία. Ὅταν εἰς ἐργάτης θέλει νὰ φάγῃ μέλι, τότε πηγαίνει εἰς ἐν τῶν ζαχαροπλαστείων τούτων καὶ θωπεύει διὰ τῶν ποδοχείρων του ὀλίγον τὴν κοιλίαν τοῦ μελιταποθηκαρίου μνημονικοῦ· αὐθωρεὶ κενοὶ οὗτος τὴν κοιλίαν του καὶ ὁ ἐργάτης τρώγει ζεστό ζεστό τὸ μέλι· τὰς παρατηρήσεις ταύτας ἔκαμεν ἔσχάτως ὁ δόκτωρ Coock ἐν τῷ Μεξικῷ.

Φανταζόμεθα πλέον τοὺς διαλόγους τῶν μυρμηκῶν. Θὰ συναντᾷ φερ' εἰπεῖν εἰς μύρμαξ φορτωμένους ἕνα σπυρὶ συταρίου, ἕνα ἄλλον σύροντα μίαν μυῖαν εἰς τὴν φωλεάν.

— Καλ' ἡμέρα, φίλε μου· πολλὸ ζέστη σήμερα· ἐς; ὡραίαν μυῖαν μᾶς φέρνεις, βλέπω.

— "Ω! καλὴ μέρα· ναί, σκοπεύω νὰ τὴν χαρίσω εἰς τὴν βασίλισσάν μας, καὶ ἔτσι, ποῦ λές, πιστεύω νὰ τύχῃ τῆς ἀδείας νὰ μείνῃ σήμερον εἰς τὴν φωλεάν καὶ νὰ τὸ ρίψῃ εἰς τὸ ζαχαροπλαστεῖον.

— Ἀ! πονηρὴ· μὰ πιστεύω καὶ ἐγὼ μετὰ τὸ δεῖπνον νὰ ἔλθῃ μὲν ματιά ἐκεῖ.

Δεύτερος διάλογος:

— Μπορεῖς νὰ σηκώσῃς αὐτὴν τὴν ἀχλαδοουρά; στοιχηματίζω δύο γλυκά.

— Ἄλλοτε στοιχηματίζουμε ἂν θέλῃς· σήμερα δὲν μπορῶ νὰ φάγω γλυκό, γιὰτὶ εἶχα διάρροια σήμερα τὸ πρωὶ καὶ κᾶτι πόνους...

Ὁ κ. Coock μᾶς ὑπόσχεται καὶ ἄλλας λεπτομερείας.

Σόλων! Σόλων! Σόλων! καὶ λοιποὶ συνάδελφοί σου! ἐάν εἴσθε τιοῦτου εἶδους ζαχαροπλαστεία καὶ ἐὰν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐτρώγομεν τὰ γλυκίσματά σας...

A....

ΑΝΘΥΛΛΙΑ

Ἐὰν εἰσῇλθες καλῶς, σκέφθητι νὰ ἐξέλθῃς καλῶς.

Ὁ ἀνὴρ, ὅστις δὲν γυναικίζει ὀλίγον, εἶνε ἀνὴρ ἀτελής.

Μὴ ζητῇς ποτὲ διὰ μέσου ἀνδρὸς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον δύνασαι νὰ ζητήσῃς διὰ μέσου γυναικός.

Ὁ ἀπλοῦς γενναῖος φονεύει εὐκολώτατα τὸν ὁμοῖόν του διὰ μίαν ἀνοησίαν, τὴν ὁποίαν ἐκλαμβάνει ὡς ζήτημα τιμῆς· γνωστὸν.

Ὁ εὐγενὴς γενναῖος οὐδέποτε κάμνει κακὸν εἰς οἶονδ' ἕποτε· φοίττει εἰς τὴν ἰδέαν τοῦ νὰ πατήσῃ καὶ ἐν ἔντομον· εἶνε εἰς ὅλας τὰς πράξεις του ἀπλοῦς, ἀφελὴς καὶ ἀγαθός· γνωστὸν καὶ τοῦτο.

Πῶς συμβαίνει λοιπόν, ὅταν προβάλληται τὸ ζήτημα, κανεὶς νὰ μὴ διστάζῃ νὰ προτιμᾷ νὰ ἦνε τὸ πρῶτον;

Μήπως ἀρὰ γε εἶνε καὶ τοῦτο ἀποτέλεσμα τοῦ ὑπερβολικοῦ πολιτισμοῦ; Ἐ τότε, μὰ τὴν ἀλήθειαν, νὰ τὸν βράσω τὸν πολιτισμὸν αὐτόν!

Τὸ ἰδεώδες τῆς πολιτικῆς μου εἶνε ἀπλούστατον:

Οἱ πάντες ἐλεύθεροι πλὴν ἑνός, ὅστις νὰ ἦνε δούλος τῆς θελήσεως τῶν πάντων: ὁ ἀρχηγός τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας.

Μαρτενγκῶ.

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, ἀντικρὺ τοῦ βιβλιοπωλείου Βίλμπεργ

ὁ πρῶτον ὑπάλληλος τοῦ ἐμπορικοῦ Κοκκῶνη κύριος

Μ. ΠΛΗΤΑΣ

ἤνοιξε κατάστημα ἐμπορικόν, τὸ ὅποιον ἔχει ἀπὸ ὅλα, μὲ ἕνα γοῦστο μοναδικόν, καὶ μὲ κᾶτι τιμὰς εὐγενεστάτας καὶ λεπτὰς.

Κυρίως ψιλικά, φοκόλα, φανέλλες ἀγγλικαῖς λεπταῖς, ὀμπρέλαις, εἶδη πολυτελείας, ἀρώματα, χίλια ἄλλα πράγματα, καὶ

ΚΑΠΕΛΛΑ ΚΥΡΙΩΝ